

Arrest

nr. 297 838 van 28 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2022 wordt verzoeker aangehouden voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Op 23 mei 2023 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) met een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Aan verzoeker, illegaal op het grondgebied en zonder identiteitsstukken, werd een strafonderbreking toegekend met een enkelband. Het bevel en het inreisverbod zijn de bestreden beslissingen: De eerste bestreden beslissing – bijlage 13septies:

*“Aan de Heer (1)
Naam: H. (...)*

Voornaam A. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: I

Nationaliteit: Albanië

Gekend in de gevangenis als zijnde B. A. (...), geboren op (...), Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zieh naar toe te begeven

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaaid, moet zij/hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 23.11.2022 aangehouden voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, feiten waarvoor hij later mogelijk wordt veroordeeld. H. A. (...), alias B. A. (...) maakt deel uit van een uitgebreide vereniging van misdadigers die zieh bezighoudt met illegale cannabis plantages op meerdere adressen in België. Betrokkene was ondermeer tewerkgesteld in een plantage in Haren. Tijdens een huiszoeking op 21.11.2022 werden 13000 euro aan cash geld in beslag genomen evenals kleding van luxemerken met een geschatte waarde van ongeveer 20000 euro. Ook een USB-stick werd gevonden met ondermeer gebruiksaanwijzingen m.b.t. het kweken van cannabisplanten. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige économie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. biz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Uit de maatschappelijke impact en de repetitieve en lucratieve aard van het misdadige gedrag van betrokkene kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Aan betrokkene, illegaal op het grondgebied en zonder identiteitsstukken, werd een strafonderbreking toegekend met oog op een enkelband. Er kon dus niet worden voldaan aan de reglementering met betrekking tot de hoorplicht. De korte tijd dat betrokkene opgesloten is geweest ontving hij het bezoek van een vrouw die hij voorstelt als zijnde zijn ex-partner en haar drie minderjarige kinderen die de zijne zouden zijn. De huiszoeking waarvan sprake in het aanhoudingsmandaat werd uitgevoerd op het legaal adres van mevrouw, adres waar zij officieel verblijft met haar Luxemburgse partner. Wat de minderjarige kinderen betreft kan worden gesteld dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Niets belet de kinderen, vergezeld van hun moeder, zelf een Albanese, hun vader te bezoeken in Albanië of in een ander land waar hij recht op verblijf zou hebben. Met betrekking tot de gezondheidstoestand van H. A. (...), alias B. A. (...) en zijn mogelijke vrees terug te keren naar zijn land van oorsprong is niets gekend. Trouwens, volgens artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen maakt Albanië deel uit van de veilige landen van herkomst. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing noodgedwongen geen rekening kunnen houden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft sinds ten minste 21.11.2022 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd. Betrokkene gebruikt twee identiteiten : H. A. (...), geboren op (...), Albanië en B. A. (...), geboren op (...), Albanië

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde Betrokkene werd op 23.11.2022 aangehouden voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, feiten waarvoor hij later mogelijk wordt veroordeeld. H. A. (...), alias B. A. (...) maakt deel uit van een uitgebreide vereniging van misdadigers die zich bezighoudt met illegale cannabis plantages op meerdere adressen in België. Betrokkene was ondermeer tewerkgesteld in een plantage in Haren. Tijdens een huiszoeking op 21.11.2022 werden 13000 euro aan cash geld in beslag genomen evenals kleding van luxemerken met een geschatte waarde van ongeveer 20000 euro. Ook een USB-stick werd gevonden met ondermeer gebruiksaanwijzingen m.b.t. het kweken van cannabisplanten. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47.

Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Uit de maatschappelijke impact en de repetitieve en lucratieve aard van het misdadige gedrag van betrokkene kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zieh opdringt.

Betrokkene werd op 23.11.2022 aangehouden voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, feiten waarvoor hij later mogelijk wordt veroordeeld. H. A. (...), alias B. A. (...) maakt deel uit van een uitgebreide vereniging van misdadigers die zieh bezighoudt met illegale cannabis plantages op meerdere adressen in België. Betrokkene was ondermeer tewerkgesteld in een plantage in Haren. Tijdens een huiszoeking op 21.11.2022 werden 13000 euro aan cash geld in beslag genomen evenals kleding van luxemerken met een geschatte waarde van ongeveer 20000 euro. Ook een USB-stick werd gevonden met ondermeer gebruiksaanwijzingen m.b.t. het kweken van cannabisplanten. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige économie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. biz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Uit de maatschappelijke impact en de

repetitieve en lucratieve aard van het misdadige gedrag van betrokkene kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.
Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft sinds ten minste 21.11.2022 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd. Betrokkene gebruikt twee identiteiten : H. A. (...), geboren op (...), Albanie en B. A. (...), geboren op (...), Albanië

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Aan betrokkene, illegaal op het grondgebied en zonder identiteitsstukken, werd een strafonderbreking toegekend met oog op een enkelband. Er kon dus niet worden voldaan aan de reglementering met betrekking tot de hoorplicht. Met betrekking tot de gezondheidstoestand van H. A. (...), alias B. A. (...) en zijn mogelijke vrees terug te keren naar zijn land van oorsprong is niets gekend. Trouwens, volgens artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen maakt Albanië deel uit van de veilige landen van herkomst."

De tweede bestreden beslissing – bijlage 13sexies:

"Aan de Heer

Naam H. (...)

Voornaam A. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: /

Nationaliteit: Albanië

Gekend in de gevangenis als zijnde B. A. (...), geboren op (...), Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied <2\ Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23 05 2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem/haar een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Aan betrokkene, illegaal op het grondgebied en zonder identiteitsstukken, werd een strafonderbreking toegekend met oog op een enkelband. Er kon dus niet worden voldaan aan de reglementering met betrekking tot de hoorplicht. De korte tijd dat betrokkene opgesloten is geweest ontving hij het bezoek van een vrouw die hij voorstelt als zijnde zijn ex-partner en haar drie minderjarige kinderen die de zijne zouden zijn. De huiszoeking waarvan sprake in het aanhoudingsmandaat werd uitgevoerd op het legaal adres van mevrouw, adres waar zij officieel verblijft met haar Luxemburgse partner. Wat de minderjarige kinderen betreft kan worden gesteld dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins-

en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Niets belet de kinderen, vergezeld van hun moeder, zeit een Albanese, hun vader te bezoeken in Albanië of in een ander land waar hij recht op verblijf zou hebben. Met betrekking tot de gezondheidstoestand van H. A. (...), alias B. A. (...) en zijn mogelijke vrees terug te keren naar zijn land van oorsprong is niets gekend. Trouwens, volgens artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen maakt Albanië deel uit van de veilige landen van herkomst. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing noodgedwongen geen rekening kunnen houden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd op 23.11.2022 aangehouden voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, feiten waarvoor hij later mogelijk wordt veroordeeld. H. A. (...), alias B. A. (...) maakt deel uit van een uitgebreide vereniging van misdadigers die zich bezighoudt met illegale cannabis plantages op meerdere adressen in België. Betrokkene was ondermeer tewerkgesteld in een plantage in Haren. Tijdens een huiszoeking op 21.11.2022 werden 13000 euro aan cash geld in beslag genomen evenals kleding van luxemerken met een geschatte waarde van ongeveer 20000 euro. Ook een USB-stick werd gevonden met ondermeer gebruiksaanwijzingen m.b.t. het kweken van cannabisplanten. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Uit de maatschappelijke impact en de repetitieve en lucratieve aard van het misdadige gedrag van betrokkene kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. verzoeker voert een enig middel aan:

Pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation :

- de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme (ci-après, « CEDH »);

- de l'article 7, 24 et 52 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci après, « la Charte »);
- des articles 7, 74/11, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (LE) ;
- des obligations de motivation dictées par l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;
- le droit d'être entendu et le devoir de minutie ;

1. Contenu des normes visées au moyen

L'article 8 CEDH, qui impose également une analyse de proportionnalité de la mesure eu égard à l'ingérence qui est portée dans les droits qu'il entend protéger, à savoir le droit à la vie privée et familiale. L'article 7 de la Charte contient des garanties analogues.

Votre Conseil souligne que l'article 8 CEDH impose à « l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause ». Votre Conseil annulait ensuite la décision entreprise en constatant que « la partie défenderesse ne manifeste pas avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de la vie privée et familiale » (CCE n°139 759 du 26 février 2015).

L'article 24 de la Charte :

«1. Les enfants ont droit à la protection et aux soins nécessaires à leur bien-être. Ils peuvent exprimer leur opinion librement. Celle-ci est prise en considération pour les sujets qui les concernent, en fonction de leur âge et de leur maturité.

2. Dans tous les actes relatifs aux enfants, qu'ils soient accomplis par des autorités publiques ou des institutions privées, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale.

3. Tout enfant a le droit d'entretenir régulièrement des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire à son intérêt.

L'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (LE) dispose :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé ;

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale ; (...) »

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 entend transposer des obligations découlant de la « directive retour » (directive 2008/115) :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. (...) »

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

L'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 :

« § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, ou;

4°

5° il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 ou 74/21, ou;

6° la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5° ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2.

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. »

Les obligations de motivation imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) - (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). Le contrôle de Votre Conseil, sans aller jusqu'à permettre un contrôle d'opportunité, s'étend à cette adéquation ainsi qu'à l'évaluation du caractère « manifestement déraisonnable » de la décision entreprise (erreur manifeste d'appréciation)

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970).

Le droit d'être entendu impose à la partie défenderesse de mettre l'étranger en position de faire valoir effectivement et utilement ses arguments avant la prise de (chacune des) décision(s) affectant défavorablement ses intérêts.

2. DEVELOPPEMENT DES BRANCHES DU MOYEN

Première branche

Les décisions querellées ne sont pas valablement motivées en droit et en fait, et violent les articles 7, 74/11, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre, car ces dispositions ne sont pas applicables à un membre de famille de citoyen de l'Union tel le requérant.

Le requérant n'est pas un ressortissant de pays-tiers entrant dans le champ d'application des dispositions utilisées par la partie défenderesse, mais est membre de la famille de citoyen de l'Union Européenne pour lesquels des dispositions distinctes sont applicables :

Art. 44ter de loi du 15 décembre 1980 pour la prise en compte des éléments importants lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, et les critères permettant la privation de délai d'exécution volontaire de l'ordre de quitter le territoire (nous soulignons):

« § 1er. Lorsqu'un citoyen de l'Union ou un membre de sa famille n'a pas ou n'a plus le droit de séjourner sur le territoire, le ministre ou son délégué peut lui donner un ordre de quitter le territoire, en application de l'article 7, alinéa 1er.

Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre un ordre de quitter le territoire, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.

§ 2. L'ordre de quitter le territoire délivré à un citoyen de l'Union ou à un membre de sa famille indique le délai endéans lequel il doit quitter le territoire du Royaume. Sauf en cas d'urgence dûment justifié, ce délai ne peut pas être inférieur à un mois à compter de la notification de la décision.

Le délai visé à l'alinéa 1er peut être prolongé par le ministre ou son délégué lorsque :

1° Le retour volontaire ne peut se réaliser dans ledit délai; ou

2° Les circonstances propres à la situation de l'intéressé le justifient.

La demande visant à obtenir une prolongation du délai pour quitter le territoire du Royaume doit être introduite par le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille auprès du ministre ou de son délégué. »

Art. 44nonies de loi du 15 décembre 1980 pour l'interdiction d'entrée :

« § 1er. Lorsqu'un ordre de quitter le territoire est pris à l'encontre d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, le ministre ou son délégué peut l'assortir d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume uniquement pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. La durée de l'interdiction d'entrée ne peut pas dépasser cinq ans sauf si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

La durée est déterminée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

§ 3. L'interdiction d'entrée ne peut pas contrevenir au droit à la protection internationale. »

Visiblement, les décisions ne sont pas valablement motivées en droit.

Elles ne sont pas non plus valablement motivées en fait puisque les critères d'analyses et conditions d'application ne sont pas les mêmes (« urgence dûment motivée » pour la privation de délai; prise en compte des éléments pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire et une interdiction d'entrée; justifications de l'interdiction d'entrée ;...).

Soulignons que si la partie défenderesse n'a pas eu égard à la qualité de « membre de famille de citoyen de l'Union » du requérant lors de la prise de la décision, c'est en raison de ses propres carences (défaut de minutie et violation du droit d'être entendu, cf troisième branche), et qu'en tout état de cause, lorsque après avoir été invitée à revoir sa décision, elle a réanalysé le dossier avant de réaffirmer sa décision, elle ne pouvait faire abstraction de cette qualité de membre de famille de citoyen de l'Union, mais a persévéré dans son erreur.

Les décisions doivent être annulées.

Deuxième branche

Les décisions querellées violent les obligations de motivation car les motifs mentionnés dans les décisions par la partie défenderesse ne sont pas ceux qui les fondent réellement puisque la partie adverse invoque des motifs différents dans ses courriels du 31 mai 2023 et du 5 juin 2023 que ceux invoqués dans la décision.

On constate en effet que la partie défenderesse, dans ses emails postérieurs aux décisions, tente de justifier a posteriori l'adoption des décisions querellées avec de nouveaux motifs, non repris dans décisions, et qui apparaissent pourtant comme des considérations déterminantes visant, selon elle, à justifier ses décisions.

« selon le mandat d'arrêt, votre client aurait été condamné à 10 ans d'emprisonnement au Royaume-Uni pour des faits de plantation de cannabis en qualité de dirigeant »

ou encore :

« Il n'est pas trop difficile pour les parents d'organiser des visites entre le père et les enfants pendant les weekend et les vacances scolaires, comme le font d'ailleurs bon nombre de familles recomposées. »

De telles considérations sont totalement étrangères à ce qui est mentionné dans les motifs des actes notifiés, alors qu'elles sont présentées comme déterminante pour la partie défenderesse, et qu'en outre, il s'agissait d'éléments qu'elle connaissait dès la prise de la décision de sorte qu'on ne comprend pas qu'elle ne l'ait pas invoqué.

Le principe de motivation et l'article 62 de loi du 15 décembre 1980 imposent à la partie défenderesse d'exposer ses motifs dans l'acte, et une motivation a posteriori n'est pas acceptable.

Les décisions doivent être annulées.

Troisième branche

Le devoir de minutie et le droit d'être entendu du requérant ont été méconnus par la partie défenderesse et cette dernière a manqué de minutie car elle n'a pas invité le requérant à se défendre d'un ordre de quitter le territoire sans délai et d'une interdiction d'entrée, et ne l'a donc pas utilement et effectivement mis en mesure de faire valoir ses arguments à l'encontre de ces décisions.

Comme le reconnaît la partie adverse elle-même, que ce soit dans la décision contestée (« er kon dus niet warden voldaan oon de reglementering met betrekking tót de hoorplicht ») ou dans les courriels échangés postérieurement (« s'il n'a pas été entendu avant que la décision ne soit prise, c'est parce que l'intéressé était en interruption de peine en vue d'une surveillance électronique » ou « les décisions prises concernant votre client, Monsieur H. A. (...), l'ont été en fonction des éléments dont nous disposions au moment de la libération »), le requérant n'a pas été invité à être entendu et donc, n'a pas été invité à se défendre à l'encontre de la prise de telles décisions.

Le Conseil d'État souligne l'importance d'une « invitation » suffisamment explicite :

« qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015; CE n°233.512 du 19.01.2016; CCE n°141336 du 19.03.2015; CCE n°146 513 du 27.05.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Afin d'être utile et effective, cette invitation à être entendu doit être assortie de certaines garanties, telles : l'information complète quant aux enjeux et la décision que l'administration se propose de prendre, le droit de s'entretenir avec un conseil, des questions ciblées...

P. GOFFAUX définit les contours de cette obligation « d'entendre » comme suit (voy. P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, nous soulignons) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure - et de ses motifs - que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE 19.04.2003, n°118.218 ; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

« Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n°157.044 ; CE, 11.09.2007, n°174.371).

Votre Conseil a souligné que ces garanties assortissent le droit d'être entendu afin de le rendre effectif, dans deux arrêts, se référant à la doctrine de I. OPDEBEEK : CCE n°200.486 du 28.02.2018 p. 7 et 8 ; CCE n°197.490 du 08.01.2018.

Le Conseil d'État a également rappelé que ces droits et garanties prévalaient préalablement à chaque décision administrative ayant un objet distinct, tels un ordre de quitter le territoire et une interdiction d'entrée (CE n 233.257 du 15 décembre 2015).

Force est de constater que la partie défenderesse n'a pas assuré une mise en oeuvre du droit d'être entendu du requérant, encore moins une mise en oeuvre utile et effective en méconnaissant les garanties essentielles précitées.

Or, s'il avait été mis en mesure de faire valoir ses arguments à l'encontre de telles décisions, il aurait notamment pu faire valoir :

- Le fait qu'il est marié à une ressortissante française (pièce 6) ;
- Le fait qu'il possède un titre de séjour au Luxembourg ;
- Le fait que résident en Belgique ses trois enfants mineurs et son ex-compagne, qui sont d'ailleurs venus le voir en détention ;
- Le fait que c'est auprès d'eux que le requérant a passé son interruption de peine ;
- Le fait qu'il souhaite pouvoir continuer à rendre visite à ses enfants qui résident en Belgique et qui y ont développé le centre de leurs intérêts ;
- Le fait qu'une interdiction d'entrée d'une telle durée est extrêmement problématique au vu de la vie de famille qu'il a sur le territoire belge : cela veut dire pendant trois ans ne pas se présenter à l'école de ses enfants, ne pas assister à leurs activités extra-scolaires, ne pas fêter leurs anniversaires avec leurs amis, ne pas pouvoir être présent en cas de rendez-vous ou d'intervention médicale, etc ;
- Le fait que le requérant n'a jamais utilisé de fausses informations ni utilisé deux identités : « B. (...) » est son nom de « jeune garçon », avant son mariage. Après son mariage avec Madame H. L. (...), ils décideront tous deux de porter le nom de famille de Madame, « H. (...) » (voir certificat de mariage, pièce 6) ;

Autant d'éléments que la partie défenderesse aurait dû prendre en compte et qui sont de nature à influencer sur la prise d'un ordre de quitter le territoire, le délai laissé pour l'exécution, la prise d'une interdiction d'entrée, et la détermination de la durée de celle-ci.

Rappelons que la partie défenderesse doit tenir compte de tous les éléments de l'espèce lorsqu'elle prend une interdiction d'entrée (art. 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 ; art. 44nonies de la loi du 15 décembre 1980).

Démontrent que ces éléments auraient été de nature à influencer le processus décisionnel, les justifications a posteriori - et donc non-valables - données par la partie adverse :

L'interdiction d'entrée est limitée à la Belgique, et non plus à l'entièreté du territoire Schengen : « C'est en réintégrant la prison le lendemain, le 24 mai 2023, que nous avons constaté que votre client était en possession d'un titre de séjour luxembourgeois (...) C'est donc le territoire belge qui lui est interdit, pas le reste du territoire Schengen. »

La vie de famille du requérant en Belgique : « C'est en réintégrant la prison le lendemain, le 24 mai 2023, que nous avons constaté que votre client (...) avait une vie de famille en Belgique (...) Madame et les trois enfants ayant obtenu le regroupement familial avec le nouveau compagnon luxembourgeois de Madame en mai 2022, la vie des enfants changera peu suite au départ de leur père au Grand-Duché. Les attaches, mêmes récentes, qu'ils ont en Belgique ne seront pas remis en question. Le Luxembourg et les pays

limitrophes de la Belgique ou l'intéressé a le droit de se rendre, se trouvent à une distance raisonnable d'Anvers, ville où les enfants résident depuis un an. Il n'est pas trop difficile pour les parents d'organiser des visites entre le père et les enfants pendant les weekend et les vacances scolaires, comme le font d'ailleurs bon nombre de familles recomposées. »

L'interdiction d'entrée est maintenue sur le territoire belge « compte tenu du risque pour l'ordre public - selon le mandat d'arrêt, votre client aurait été condamné à 10 ans d'emprisonnement au Royaume-Uni pour des faits de plantation de cannabis en qualité de dirigeant », argument a posteriori qui ne se trouve pas dans les décisions contestées ;

Les bases légales sont différentes et offrent d'autres garanties au requérant qui est un membre de la famille d'un citoyen de l'Union (articles 44bis et suivants) ;

Ajoutons à cela que l'argument utilisé par la partie adverse, tant dans la décision querellée que dans les justifications a posteriori, du « manque de temps » pour pouvoir satisfaire à ses obligations qui découlent du droit d'être entendu n'est pas sérieux et ne peut en aucun cas exonérer la partie défenderesse du constat de la violation de ses obligations.

Si la partie adverse est en effet informée le 23 mai 2023 que le requérant va bénéficier d'une surveillance électronique, rien ne justifie qu'elle ne prenne ce jour-même une décision de refoulement et une interdiction d'entrée sans l'entendre. Elle aurait très bien pu respecter ses obligations, entendre le requérant et adopter ensuite les décisions qu'elle estime nécessaires et utiles. De plus, la partie adverse est informée depuis novembre 2022 de la privation de liberté du requérant et avait donc, depuis cette date, le loisir de l'inviter à faire valoir ses arguments, au travers d'un questionnaire ou d'un entretien présentant toutes les garanties ad hoc.

La partie défenderesse ne démontre aucune impossibilité, ni aucune urgence ou absolue nécessité, qui lui permettrait de déroger au droit d'être entendu, garanties fondamentales qui tiennent du respect des droits de la défense et qui ne peut se voir balayer pour de simples errements, manquements, ou convenances de la partie défenderesse.

Un « manque de temps », non démontré qui plus est, ne permet pas à la partie adverse de passer outre l'obligation d'entendre le requérant, et d'œuvre minutieusement.

En tout état de cause, tant qu'elle n'est pas en mesure de décider sur la base d'une analyse minutieuse de tous les éléments de l'espèce, elle doit s'abstenir de prendre de telles décisions avec de telles conséquences : elle les prend manifestement à la légère, à la volée, ce qui ne saurait être admis.

La partie défenderesse n'a pas respecté son devoir de minutie et le droit d'être entendu.

Quatrième grief

La partie défenderesse a manqué à son devoir de minutie et de motivation, pris seul et conjointement aux 7, 74/11 (concernant l'interdiction d'entrée) et 74/13 et 74/14 (concernant l'ordre de quitter le territoire de la loi du 15 décembre 1980, qui imposent de tenir compte de tous les éléments particuliers de l'espèce et a violé les articles 8 de la CEDH et 7 et 24 de la Charte de l'Union Européenne en ce que la motivation des décisions querellées viole la vie privée et familiale du requérant et de ses enfants mineurs.

Comme la partie adverse le reconnaît elle-même « heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing noodgedwongen geen rekening kunnen houden met de bepalingen van artikel 74/13 », ce qui suffit pour constater que le présent grief est fondé et que les décisions doivent être annulées

En outre, la partie adverse justifie ses décisions - l'ordre de quitter le territoire, l'absence de délai pour exécuter l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée - par le fait que la vie de famille ne sera pas interrompue avec ces enfants mineurs dès lors que des moyens de communication modernes leur permettront de garder contact et que les enfants peuvent toujours rendre visite à leur père.

Or, une interdiction d'entrée de trois ans sur le territoire belge empêche le requérant, père de trois enfants mineurs résidant légalement en Belgique, de faire partie de leur vie et de leur quotidien, sans qu'une

balance des intérêts n'ait pu valablement être réalisée préalablement à la prise de décision, le requérant n'ayant pas été entendu sur ce point (voir premier grief).

Soulignons que la Cour européenne des droits de l'homme (Cour EDH, arrêt du 2 août 2001, *Boultif c. Suisse* ; Cour EDH, arrêt du 15 juillet 2003, *Mokrani c. France*, §§ 30 et 31 ; Cour EDH, arrêt du 17 avril 2014, *Paposhvili c. Belgique*, par. 141) et le Conseil du contentieux des étrangers (CCE n°159 065 du 19.12.2015 ; CCE n°143 483 du 16.04.2015 ; CCE n°139 759 du 26.02.2015 ; CCE 25.10.2013, n°112 862 ; CCE n° 31 274 du 8.09.2009; CCE n° 37 703 du 28.01.2010), ont déjà eu, maintes fois, l'occasion de rappeler qu'une analyse « aussi rigoureuse que possible » s'impose, dès lors que le droit à la vie privée et familiale, en ce compris l'intérêt supérieur d'un enfant, est en cause. Il s'agit d'un devoir de minutie « renforcé ».

Dans le cadre de cette analyse rigoureuse, l'intérêt supérieur de l'enfant impacté par les décisions est primordial. Dans l'arrêt *Jeunesse* rendu en grande chambre par la Cour européenne des droits de l'homme le 3 octobre 2014 (n°12738/10), la Cour souligne notamment qu'il appartient aux Etats parties, lorsqu'ils doivent statuer sur une situation mettant en cause le droit fondamental à la vie familiale, de « tenir dûment compte de la situation de tous les membres de la famille » (par. 117). La Cour affirme aussi que « pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père ou mère ressortissants d'un pays tiers » (par. 109).

Plus récemment encore, la Cour EDH rappelait cette jurisprudence et affirmait le poids crucial de l'intérêt supérieur des enfants en cause, et l'importance d'une analyse minutieuse des conséquences des décisions prises à leur égard par les administrations et juridictions, laquelle doit ressortir expressément des motifs écrits, ce qui fait précisément défaut en l'espèce (Cour EDH, *EL GHATET c. Suisse*, 08.11.2016) :

« the domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations and attach crucial weight to it (see, *mutatis mutandis*, *Mandet v. France*, no. 30955/12, §§ 56-57, 14 January 2016) » ;

c'est la mission de la Cour « to ascertain whether the domestic courts secured the guarantees set forth in Article 8 of the Convention, particularly taking into account the child's best interests, which must be sufficiently reflected in the reasoning of the domestic courts (*Neulinger and Shuruk*, cited above, §§ 133,141; *B. v. Belgium*, no. 4320/11, § 60,10 July 2012; *X. v. Latvia*, cited above, §§ 106- 107) » ; L'importance d'une motivation détaillée des décisions de justice est primordiale pour attester d'une due prise en compte :

« Domestic courts must put forward specific reasons in light of the circumstances of the case, not least to enable the Court to carry out the European supervision entrusted to it (*X. v. Latvia*, cited above, § 107). Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in issue being absent, this would be contrary to the requirements of Article 8 of the Convention (*ibid.*; see also, *mutatis mutandis*, *Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland*, no. 34124/06, § 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court's opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim pursued and thus met a "pressing social need" (*Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG*, cited above, § 65)."

La partie défenderesse n'a pas dûment procédé à cette analyse et toute tentative de justification a posteriori n'est pas admissible."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

Het bestreden bevel is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° (...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De Raad benadrukt dat verzoeker het motief met betrekking tot de openbare orde niet betwist. Voormeld motief kan op zich de bestreden beslissing schragen. De kritiek van verzoeker op een niet-determinerend gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing, met name dat hij geen valse of misleidende informatie heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (zie ook: RvS 28 februari 2006, nr. 155.690; RvS 6 maart 2003, nr. 116.712; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.882; RvS 17 april 1998, nr. 73.094).

Het inreisverbod steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker betwist dit motief niet.

Verzoeker betoogt dat hij geen onderdaan is van een derde land maar moet worden beschouwd als een familielid van een burger Unie. Hij verwijst hiervoor naar de artikelen 44ter en 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. Artikel 44ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt: *“Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.”*

Verzoeker heeft nooit het recht om op het grondgebied te verblijven gehad en valt dus niet onder toepassing van de artikelen 44ter en 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast wordt gemotiveerd dat overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er een risico op onderduiken bestaat, waarbij wordt verduidelijkt dat:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft sinds ten minste 21.11.2022 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd. Betrokkene gebruikt twee identiteiten : H. A. (...), geboren op (...), Albanië en B. A. (...), geboren op (...), Albanië

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

De bestreden beslissingen stellen dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. De bestreden beslissingen verwijzen naar de arrestatie van verzoeker op 23 november 2022 voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, feiten waarvoor hij later mogelijk wordt veroordeeld. H. A., alias B. A. maakt deel uit van een uitgebreide vereniging van misdadigers die zich bezighoudt met illegale cannabis plantages op meerdere adressen in België. Verzoeker was onder meer tewerkgesteld in een plantage in Haren. Tijdens een huiszoeking op 21 november 2022 werden 13.000 euro aan cash geld in beslag genomen evenals kleding van luxemerken met een geschatte waarde van ongeveer 20.000 euro.

Het komt de gemachtigde toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het

inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalla 1. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahf t Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t, Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt. In kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) In het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

Het staat vast dat verzoekers zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat verzoeker een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Verzoeker beroept zich op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, hij betoogt dat hij een gezin heeft en verwijst naar zijn vrouw en drie minderjarige kinderen. Daarnaast stelt verzoeker in dat hij niet is gehoord.

Het waarborgen van het recht op respect voor familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het gaat evenwel om een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie. Het familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing verwijst naar verzoekers ex-partner en naar zijn drie minderjarige kinderen. De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker bezoek kreeg in de gevangenis van zijn ex-partner en de minderjarige kinderen.

De verwerende partij is dus op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker.

De verwerende partij dient er echter op te wijzen dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM immers verduidelijkt dat de verblijfsbeslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft en dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic t. Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali t. Denemarken). Het kan in dit kader bovendien niet onredelijk worden geacht dat de verweerder erop wijst dat het feit dat de verzoeker vader is, hem er niet van heeft weerhouden om strafbare feiten te plegen. Ook de aard van de feiten is relevant.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat zijn familiale situatie niet op een correcte en redelijke wijze in rekening zou zijn genomen.

Het feit dat verzoeker ouder is van minderjarige kinderen, die in België legaal verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Zoals uit het administratief dossier blijkt staat de moeder in voor de zorg van de kinderen. Verzoeker heeft een verblijfsstatus in Luxemburg.

De verweerder geeft bij zijn belangenafweging twee opties: ofwel kunnen de kinderen bij hun moeder blijven in België en kan verzoekers gezin met hem contact onderhouden middels (korte) bezoeken (zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen), en middels de moderne communicatiemiddelen, ofwel kunnen de kinderen (desgevallend samen met hun moeder), de verzoeker volgen naar Luxemburg. Verzoekers afwezigheid zal niet een heel verregaande en ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg hebben. De verzoeker brengt niet naar voor op welke wijze de belangen van zijn minderjarige kinderen zouden zijn geschaad indien zij bij hun moeder in België blijven en met hem contact houden via korte bezoeken en via de moderne communicatiemiddelen.

Verzoekers kinderen kunnen ervoor opteren om in België te blijven bij hun moeder. Het bestreden besluit heeft immers enkel betrekking op de verzoeker zelf. De vraag welke moeilijkheden de kinderen zouden ondervinden wanneer zij gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, is in die optiek aldus minder relevant. Wat eerder van belang is, is de vraag welke moeilijkheden de kinderen zouden ondervinden in België omwille van de scheiding met hun vader.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker inroept dat hij niet is gehoord, vinden we in de tweede bestreden beslissing (inreisverbod) de volgende motivering terug, met name *"Aan betrokkene, illegaal op het grondgebied en zonder identiteitsstukken, werd een strafonderbreking toegekend met oog op een enkelband. Er kon dus niet worden voldaan aan de reglementering met betrekking tot de hoorplicht."*

Alsook vinden we in het administratief dossier terug waarom verzoeker niet kon worden gehoord, hetgeen ook herhaald wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift, met name in de e-mail van 31 mei 2023.

Op 24 mei 2023 verneemt de gemachtigde dat verzoeker een verblijfstitel heeft in Luxemburg. Het inreisverbod bevat de volgende motivering *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 23.05.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod. Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem/haar een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.”*

De bijlage 13septies bevat dezelfde motivering: *“Gekend in de gevangenis als zijnde B. A. (...), geboren op (...), Albanië wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet zij/hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.”*

Verzoeker moet dus enkel België verlaten en niet de Schengenzone en het inreisverbod is enkel van toepassing voor het grondgebied van België.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, leidt naar Unierecht immers pas tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Com-missie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Verzoeker stelt dat hij tijdens een verhoor zou hebben gewezen dat hij gehuwd is met een Franse onderdane, dat hij een verblijfstitel heeft in Luxemburg dat zijn ex-partner en drie kinderen in België wonen waar hij een strafonderbreking uitzit met een enkelband.

Uit voorgaande blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met voormelde elementen. Verzoeker stelt ook dat hij door het inreisverbod de ontwikkeling van zijn minderjarige kinderen, zoals school, verjaardagen en ziektes, zal missen.

Verzoeker toont hiermee niet aan dat het foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is om in de bestreden beslissing te stellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst of gewoonlijk verblijf de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn ex-partner en diens kinderen betreft, dat het hierbij slechts om een tijdelijk scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker werd niet gehoord door verweerder alvorens deze de bestreden beslissingen trof, maar toont niet aan dat bij een gehoor door verweerder deze tot een andersluidend besluit zou zijn gekomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder zou hebben afgezien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod mocht hij verzoeker gehoord hebben alvorens deze beslissingen te treffen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC